

Åbent brev til uddannelses- og forskningsminister Sofie Carsten Nielsen

Den 8. oktober 2014

Indstil skydningen på sprog- og kulturfagene

Kære Sofie Carsten Nielsen.

Dimensionering lyder uskyldigt. Noget med at tilpasse en smule, foretage smårettelser, så tingene passer lidt bedre i størrelse end i dag. Det er også sådan, du har fremlagt din model for dimensionering af de videregående uddannelser. Som en mindre justering.

Men reelt er der tale om en uhørt voldsom politisk indblanding i uddannelsesinstitutionernes frihed, der for nogle uddannelsers vedkommende er godt i gang med at fjerne grundlaget for deres eksistens.

Københavns Universitet har beregnet, at din dimensionering er langt værre end først antaget, da den kommer til at gå ud over bacheloptaget allerede fra næste år. Deres beregninger viser en samlet reduktion på tæt ved 50 pct. og nedlæggelse af op til 20 uddannelser.

Det har for mig været en stor negativ overraskelse, at du så målrettet og entydigt er gået efter humaniora, herunder de klassiske humanistiske fag. Det var der trods alt ikke lagt op til i analyserne og talmaterialet fra Produktivitetskommissionen og Kvalitetsudvalget. De faglige miljøer har arbejdet hårdt på at imødekomme forårets politiske signaler om begrænsninger på optaget på en faglig forsvarlig måde.

Det arbejde er nu mere eller mindre gjort til skamme, og de ansatte ledere, undervisere og forskere kan ikke andet end at føle, at de, deres faglighed og hele arbejdsvilkår er udsat for en uhørt vilkårlighed fra politisk hold. Det stemmer unægtelig meget dårligt med den tillidsreform, som dit parti har gjort sig til bannerfører for.

Jeg vil gerne være med til at tale om dimensioner. Men vi må også tale om proportioner. Og her er jeg nødt til at sige, at dimensioneringen af sprog- og kulturfagene er ude af proportioner. Når hele uddannelser er truet af lukning, så er det fordi, du er gået for langt.

Indrømmet: Der er alt for høj ledighed blandt vores nyuddannede akademikere. Men netop fordi vores medlemmer er blandt de højst uddannede i landet, så ender de faktisk med at få job alligevel. Det går bare langsommere, og vejen til et fast job er bare længere for en nyuddannet, der har læst kinesisk eller antropologi end en, der har læst medicin.

I statistikken kan vi se, at mange er ledige efter et år og også efter to år. Men efter tre år er de færdige med deres midlertidige ansættelser, løntilskudsjob og efteruddannelser, og så får de næsten alle sammen job. Fordi de er dygtige. Fordi de i den grad er god, alsidig og fleksibel arbejdskraft for virksomhederne.

Pointen her er, at løsningen på den alt for store dimittendledighed ikke er et ensidigt felttog mod humaniora. For humanisterne er faktisk i fuld fart på vej ud i virksomheder, som ikke tidligere har ansat akademikere, ikke mindst i eksporterhvervene. Tidligere fandtes humanistiske kandidater stort set kun på uddannelsesinstitutionerne og i det offentlige. I dag bliver over halvdelen af de nyuddannede humanister ansat i det private. Store trendsættende virksomheder som Novo Nordisk og Lego rekrutterer målrettet humanister, fordi de har fundet ud af, at de kan noget, andre ikke kan.

De små og mellemstore virksomheder er også ved at lære det. Det er blandt de humanistiske kandidater, at der gennem de seneste år har været langt den største stigning i beskæftigelsen i små virksomheder. For et sprog menneske som jeg virker det decideret absurd at gå efter sprogfag, når der i øvrigt er enighed om, at arbejdsmarkedet i stigende grad er globalt, og at det kræver gedigne færdigheder inden for flere fremmedsprog og solidt kendskab til andre kulturer, hvis danske virksomheder skal klare sig i den internationale konkurrence.

Min opfordring lyder derfor: Hold op med at kigge bagud. Find tilbage til en langsigtet og fremadskuende uddannelsespolitik, der dyrker kritisk tankegang, menneskelig vækst og udvikling. En politik, der skal udarbejdes i samarbejde med de faglige miljøer på uddannelsesinstitutionerne. I sidste ende er det fremsynet uddannelsespolitik, der både sikrer beskæftigelsen, udviklingen af et bæredygtigt samfund og giver livet værdi.

Vi har kort sagt brug for en uddannelsespolitik, der ikke bryder ned, men bygger op. På samme måde har vi brug for en beskæftigelsespolitik, der ikke lader de bedst uddannede i stikken, men sikrer de små tiltag, der skal til for at hjælpe nyuddannede akademikere hurtigere i job. Får vi en bedre beskæftigelsesindsats for højtuddannede, har vi ikke længere noget problem med ledige humanister.

Hvis du vil høre lidt mere om, hvordan vi i Dansk Magisterforening forestiller os en sådan politik, står vi selvfølgelig til rådighed.

Med venlig hilsen

A handwritten signature in black ink that reads "Ingrid Stage". The signature is written in a cursive, flowing style.

Ingrid Stage,

formand for Dansk Magisterforening